

VINCENT **KLIESCH**

Námet

SEBASTIAN **FITZEK**

AURIS

PSYCHOTRILER

EDÍCIA
MIMO ZÁKONA

VINCENT KLIESCH
Námet
SEBASTIAN FITZEK

AURIS

PSYCHOTRILER

TATRAN

Z nemeckého originálu Vincent Kliesch: AURIS,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Droemer Knauer Verlag, AG, Mníchov 2019,
preložil Andrej Zahorák.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2021 ako 5280. publikácia
a 29. zväzok edície Mimo zákona.

Vydanie I.

Prebal a väzbu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Eva Melichárková

Jazykové redaktorky Adriana Oravcová, Ivana Fábryová

Technická redaktorka Eva Zdražilová

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačila CPI Moravia Books, Pohořelice.

Preklad diela finančne podporil Literárny fond.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © 2019 by Verlagsgruppe Droemer Knauer GmbH & Co. KG

This book has been negotiated through AVA international GmbH,
Germany(www.avainternational-de)

Translation © Andrej Zahorák 2021

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2021

ISBN 978-80-222-1080-5

Deň, keď druhýkrát zomrel, sa práve iba začal...

Táto veta síce nemá vôbec nič spoločné s tým, čo bude nasledovať, ale nechcel som, aby ste knihu podráždene odhodili do kúta len preto, že sa začína niečím takým nudným ako „Predslov“ alebo nadpisom „Ako vznikol tento triler“. To sme rovno mohli na obálku napísať *tabletku na spanie*. Mimochodom, slovo *auris* pochádza z latinčiny a znamená ucho (ja viem, viem, ani to nie je bohvieako pútavý začiatok trilera).

Pocitujem však naliehavú potrebu vysvetliť vám, ako prišlo k tomu, že práve držíte v rukách AURIS, a prečo sú na obálke uvedení dvaja autori – Vincent Kliesch právom na prvom mieste.

Všetko sa to začalo rušením rádiového signálu. Počas jazdy na diaľnici A24 som sa pokúšal telefonovať (samozrejme, použil som handsfree, takže žiaden strach). Netuším, prečo sa síce dokážeme s milimetrovou presnosťou pripojiť k Medzinárodnej vesmírnej stanici ISS, ale nevieme rozmiestniť rádiové stožiare tak, aby medzi nimi nevznikli oblasti bez signálu s rozlohou niekoľkých štvorcových kilometrov. Ako sa často stáva, človeka na druhej strane linky som buď vôbec nepočul, alebo iba ako cez poškodený megafón.

A zrazu mi napadla jedna vec – telefonáty na diaľnici sú iba pre ozajstných odborníkov na hlasovú expertízu. Ľudí, ktorí na základe zakašľania podozrivého dokážu určiť jeho pohlavie, vek, pôvod, vzdelanie či veľkosť topánok.

Okamžite som začal pátrať, či skutočne existujú takíto odborníci a naozaj – forenzná fonetika je uznávanou kriminalistickou disciplínou, ktorej sa venuje iba zopár špecialistov. Vďaka

tomuto zisteniu som dostal nápad. Musím sa priznať, že pôvodne som nechcel napísať knihu, ale rozhlasovú hru (ak je to pre vás málo in, môžete to volať aj audioplay). Veď ako zhmotniť audioexperta lepšie než za pomoci zvukového filmu, ktorý vzniká v hlave pri počúvaní rozhlasovej hry? Hlasy, zvuky, dialekt, prízvuk, atmosféra.

Keďže nie som autorom rozhlasových hier, zavolať som človeku, ktorý sa v tejto problematike vyzná – Michaelovi Treutlerovi, veľkému zvieratú vo vydavateľstve audiokníh *Audible*. Bolo asi päť hodín ráno, ako vždy som si išiel zabehať (v tejto vete sú zatiaľ dve klamstvá), ale Michael bol okamžite nadšený (myslím, že toto je naozaj pravda. Alebo to veľmi dobre zahral, keď povedal: „To znie super!“).

Mimochodom, Michaelovi vďačím za veľmi veľa. Prvý dal šancu môjmu debutovému románu *Terapia* na trhu s audioknihami, keď tomu ešte nikto neveril, a vybral Simona Jägera, aby audioknihu nahovoril. Kto iný, ak nie on si zaslúži ocenenie výkonný finančný riaditeľ mesiaca (alebo nech tam už robíš čokoľvek)?

Vypracoval som asi štyridsaťtisícstranový dokument, kde som predstavil dejovú líniu AURISU (možno to bolo iba štyridsať strán, teraz si už nie som celkom istý) a Michael sa pustil do zostavovania tímu rozhlasovej hry. Na tomto mieste musím spomenúť Steffena Wilhelma a jeho geniálny cit pre dramaturgiu, vďaka ktorému odhalil vzrušujúcu podstatu tohto príbehu.

Súbežne s tvorbou rozhlasovej hry tlčhuba ako ja, samozrejme, neudržal jazyk za zubami a všetkým, ktorí o tom nechceli počuť, som porozprával príbeh o Hegelovi a Jule (áno, bez i, nie je to preklep). Jeden z tých, čo nestihli dostatočne rýchlo ujsť, bol môj priateľ a kolega Vincent Kliesch. Ako milovníci trilerov ho určite poznáte, napísal bestseller *Čistota smrti*. Aj on bol okamžite nadšený a povedal mi, že z tohto nápadu chce bezpodmienečne urobiť román.

Nuž a tak sa stalo, že výpadku signálu na diaľnici A24 vďačíme za dve nové originálne diela – román a rozhlasovú hru.

Obe vychádzajú z môjho nápadu, na oboch som sa podieľal, načrtol ich dejovú líniu, vycibril ich. Tento triler však napísal Vincent. Román a rozhlasová hra sa nevyhnutne líšia, pretože ide o dva rôzne rukopisy. A práve to z nich, podľa môjho názoru, robí samostatné a navzájom nezávisle fungujúce diela. Ak sa vám jedno z nich nebude páčiť, neobviňujte ma z toho. To ide na účet pánov z oddelenia audiokníh a Vincenta. Ak je však vaša kritika pozitívna, sem s ňou – fitzek@sebastianfitzek.de.

Žarty bokom (naozaj som použil také zastarané spojenie? Nevadí, korektor ho aj tak vyškrtne). Myslím, že Vincent odviedol fantastickú prácu, a dúfam, že výsledok sa vám bude páčiť minimálne tak ako mne naša spolupráca. Je to tvoja kniha, Vince. Bez teba by moje nápady naveky poletovali neusporiadanými sledmi myšlienok ako prázdne listy karisbloku.

Páni. To teda bola veta! Ďalšie už snáď budú napínavejšie.

Určite áno, veď ich napísal Vincent van Kliesch (prepáč, ale musel som. Kvôli uchu, chápeš).

Veľa zábavy a príjemné čítanie vám želá

Váš
Sebastian Fitzek

1. kapitola

Slnéčné lúče dopadali z rozprávkovy bledomodrej oblohy na škridlóvé strechy nových radových domov v štvrti Spandau a tragédia, čo sa odohrala v jednom z nich, sa preto zdala ešte desivejšia.

V daždi, uprostred noci alebo v treskúcej zime by to bolo znesiteľnejšie, sklúčene si pomyslel Matthias Hegel, keď vystupoval z pohotovostného vozidla.

Človek nečaká, že v Berlíne sa stane niečo zlé hneď v prvý teplý deň v roku, ktorý sa ráno začal ako bezoblačný príslub dlhého a pokojného leta. Jednosmerná cesta lemovaná gaštanmi bola ako stvorená pre bezstarostne odložené detské bicykle, pre farebné kontajnery susedov separujúcich odpad či leťáky na kôre stromov informujúce o najbližšom blšom trhu. Nie však pre zástup policajtov, záchranárov a fotografov čakajúcich za bezpečnostnou páskou na ďalší vývoj situácie. Toto všetko sa Hegelovi zdalo rovnako neprimerané ako fotografia usmiateho dievčaťa pod titulkom *Mala iba sedem rokov*.

Keď profesor Hegel nastúpil do zásahového vozidla, psychologička vedúca vyjednávania zdvihla zrak od počítača, kde zaznamenala všetky podstatné informácie z rozhovoru s páchatelom, ktorý pred chvíľou ukončila. Hegel si uvedomil, že s ňou už niekedy pracoval, ale keďže si nevedel spomenúť na jej meno, nemohla naňho urobiť veľký dojem. Rozpačito sa dotkol čela a uvedomil si, že bude opäť potrebovať svoj pravidelný päťdesiateurový zostrih.

„Čo ste zistili?“

Policajná psychologička si zložila slúchadlá s mikrofónom

a unavene sa usmiala. Zásah síce trval iba dve hodiny, ale pokiaľ sú v hre deti, predstavuje každá minúta aj pre najväčších profesionálov večnosť.

„Totožnosť podozrivého zatiaľ nepoznáme. Vnikol do domu a v zadnej časti obývačky drží rukojemníkov. Dve deti. Lana má osem a Jonas šesť rokov.“

Psychologičke kvapkal z čela pot, hoci klimatizácia ochladila vozidlo na optimálnu teplotu.

„Deti sú s ním samy?“

„Áno.“

Hegel ukázal na jeden z troch kontrolných monitorov nainštalovaných v dodávke bez okien. Zachytával pravú príjazdovú cestu k nevýraznému domu, ktorý budú jeho majitelia pravdepodobne splácať najbližších dvadsať rokov. Keď prechádzal popri policajnej limuzíne, na zadnom sedadle videl muža, ako s meravým pohľadom objíma plačúcu ženu.

„To sú rodičia?“

„Áno. Matka iba na chvíľku odskočila nakúpiť. Pečivo a džúz na raňajky. Deti nebrala, obchod je hneď za rohom. Otec sa vrátil z práce hneď, ako sme mu zavolali. Ani jeden z nich si nevie vysvetliť, ako sa muž dostal do domu.“

„Aké požiadavky má páchateľ?“

Psychologička pokrčila plecami.

„Zatiaľ nevieme, ale je ozbrojený.“ Zväčšila obraz na strednom monitore. Predzáhradka zmizla a vystriedali ju presklené posuvné dvere oddeľujúce obývačku od malej terasy.

„Ako vidíte, lamelové závesy sú zatiahnuté. Pred dvadsiatimi štyrmi minútami však bolo na chvíľu vidieť páchateľa s nožom v ruke, keď vykúkal von.“

„Zaujímavé.“ Hegel na chvíľu zavrel oči. „Môžete ma s ním telefonicky spojiť?“

„Bohužiaľ, nie, ale máme nahrávku.“

„To je dobré. Veľmi dobré!“

Matthias Hegel bol forenzný fonetik, jeden z mála odborníkov v celom Nemecku špecializujúcich sa na akustickú analýzu

dôkazov. Väčšina jeho kolegov z kriminálky sa pokúša zrekonštruovať trestný čin na základe odtlačkov prstov, vzoriek slín, svedeckých výpovedí alebo zvyškov tkaniva či vlasov z miesta činu. Hegel sa, naopak, špecializoval na zaistenie akustických dôkazov – na fonetickú DNA, vďaka ktorej je každý páchatel' nezameniteľný –, dialekt, farbu hlasu, tempo či poruchy reči. Kvôli svojmu absolútnemu, takmer netopieriemu sluchu si medzi kolegami vyslúžil prezývku *Auris*, čo v latinčine znamená *ucho*. Hoci sa ho tak nikto neodvážil osloviť priamo, vtipkári z personálneho oddelenia Spolkového kriminálneho úradu mu ako služobné auto prideliť *Toyotu Auris!*

Hegelovi to však bolo jedno. Vedel, že keď sa tento zásah skončí, aj tak ho už nikdy nebude smieť šoférovať.

„Prehrajte mi nahrávku, prosím.“

Psychologička rýchlo vzala do ruky myš, niekoľkokrát na ňu klikla a spustila nahrávku.

„Haló?“

Chlapec, pravdepodobne Jonas, šepkal do telefónu. Zavolať na tiesňovú linku, keď sa mu zrejme nepozorovane podarilo dostať k prístroju. Ak náhodou ešte nemá vlastný mobil.

Hegelovi odľahlo, že psychologička už vystrihla z nahrávky pracovníka tiesňovej linky.

„Musíte prísť. Prosím. On, on... ja neviem. Je zlý.“

Vzlyky, nosné dierky upchaté hlienom, panika potláča stredné frekvencie. Čistý strach. Nič neobvyklé pre šesťročného dieťa v takejto situácii.

Ale to podstatné, skutočný dôvod, prečo ho kolegovia zavolať k tomuto prípadu, sa ozvalo až o päť sekúnd neskôr. Aj keď iba vzdialene v pozadí.

„Kdeeeee?“

Bolo to iba jediné slovo, niekto ho skôr zreval, než zabľabotal.

Hlas dospelého muža znel opito a vystrašene. V tejto chvíli Hegel nevedel viac povedať, ale čoskoro zachytil ďalšie, mimoriadne zaujímavé fonetické informácie. Páchatel' pristúpil bliž-

šie, zdalo sa, že vytrhol chlapcovi telefón z ruky. Na druhej strane linky zaprašťalo a muž povedal:

„Kde ssssiu ssssa ukryyyylll?“ V pozadí bolo počuť chlapcov plač a neznámy muž chrapľavým hlasom pokračoval: „Ako to robíteee?... Vy... vy príííšeryyy!“

Potom sa ozvalo zapraskanie a spojenie sa prerušilo. Hegel sa pozrel na psychologičku.

„To je všetko?“

„Áno, to je všetko!“ ozval sa rozhodný mužský hlas.

Hegel sa obrátil. Do auta sa natlačil po zuby ozbrojený vedúci zásahovej jednotky Hans Struck. Práve on zavolał Hegela na miesto činu. Profesor síce počul, že Struck za ním otvoril dvere, ale túto nepotrebnú akustickú informáciu okamžite vypustil, aby sa mohol sústrediť iba na páchatelov hlas. Vedúcemu zásahu nevenoval ani najmenšiu pozornosť a obrátil sa k psychologičke.

„Môžete mi tú nahrávku prehrať ešte raz, prosím?“

Hegel si nasadil slúchadlá a zavrel oči.

Keď si vypočul zvukový súbor po druhý raz, kolegyňa naňho uprela veľké oči. „Čo si o tom myslíte?“

„Mali by sme zasiahnuť!“ Struck nedal Hegelovi príležitosť odpovedať na otázku a pravú ruku položil na opasok s oslepujúcimi granátmi.

Bez nápisu POLÍCIA na chrbte by s jeho ľuďmi v kombinézach čiernych ako uhoľ vyzerali ako bankoví lupiči, pomyslel si Hegel.

„To si viem celkom dobre predstaviť,“ zahundral sám pre seba, keď si zložil slúchadlá. „Ako sa to hovorí? Keď má človek poruke iba kladivo, každý problém sa stáva klincom?“

„Prosím?“ Struck si s rukami vbok prísne premeriaval Hegela.

Jeho ľudia sú roky trénovaní na zásahy, ako je tento, a doslova bažia po tom, aby konečne ukázali v akcii svoje ťažko nadobudnuté zručnosti a fyzickú prevahu. V podstate im nemožno nič vyčítať, veď, koniec koncov, ide o vyslobodenie dvoch detí z rúk ozbrojeného páchatelä. Hegel však vymyslel lepší plán.

„Nečakajú rodičia nejakého remeselníka?“

Psychologička sa naňho prekvapene pozrela a stisla pery. Vzala do ruky mobil, uskutočnila krátky hovor a pokrútila hlavou.

„Nie. Nijaký majster, nijaká návšteva. Prečo sa pýtate?“

„Kvôli páchatelovým pľúcam.“ Hegel zožal bezradné pohľady.

„Má ich napadnuté. Nepočuli ste to chrčanie?“

„Koho zaujímajú jeho prekliate pľúca?“ Struck dýchal prudšie. Nebol zvyknutý na to, že ho niekto ignoruje. „Ten šušlavý trulo je šialený. Trep o akýchsi príšerách. Je nepredvídateľný! Kým vyčkávame, každú chvíľu môže niečo urobiť deťom.“

„Je to možné.“ Hegel si vybral mobil, otvoril Google a do vyhľadávača zadal adresu s aktuálnym dátumom. „Náš páchatel je vysoký meter sedemdesiat, maximálne meter sedemdesiatpäť,“ povedal neodtrhávajúc oči od smartfónu. „Podľa hlasu je to kus chlapa, ale je silne deprimovaný. To mu predlžuje hlasivky, vďaka čomu je zreteľnejšia basová frekvencia. Odhadujem, že má maximálne štyridsať rokov a podľa objemu hrudníka bude mať nadváhu. Veľké, dobre obalené rezonančné teleso. A celý život vykonáva fyzickú prácu.“

„Ako to všetko môžete vedieť?“ Struck sa pozrel na hodinky a prešľapoval pritom z nohy na nohu.

„Vonkajší popis sedí!“ Psychologička našla v počítači páchatelovu fotku urobenú vo chvíli, keď sa nakrátko ukázal v okne s kuchynským nožom. Fotografia síce bola rozmazaná a mužovi nebolo vidno tvár, napriek tomu však bolo zrejmé, že skutočne ide o obézneho štyridsiatnika nižšej postavy.

„Chrčanie poukazuje na chronickú bronchitídu, ale nie je to fajčiarsky kašeľ. Ten by bol suchší. Náš páchatel často pracoval vo vlhkom prostredí, na staveniskách alebo v pivniciach. Preto som sa pýtal, či nečakajú remeselníka. Ale to sa už vyriešilo.“ Hegel s náznakom úsmevu na tvári strčil telefón do vrečka.

„Prečo?“

„Pretože už viem, s kým máme do činenia. Pošlite jeho fotografiu do plynárenskej spoločnosti GASAG a spýtajte sa, či nám

nemôžu poskytnúť kontakt na rodinného lekára svojho zamestnanca.“

„Plynárenskej spoločnosti?“ Struckovi takmer preskočil hlas. „Čo s tým má spoločné berlínsky dodávateľ zemného plynu?“

Hegel sa obrátil k vedúcemu zásahovej jednotky.

„Stavím sa o svoj víkendový dom, že ten chlap dnes odpisoval v okolí stav meračov. To by zároveň vysvetľovalo, ako sa dostal do domu. Deti mu pravdepodobne otvorili, pretože k nim chodieval každý rok. Možno ho dokonca poznajú.“

Struck si zobral vysielacku a s kamennou tvárou odovzdal informácie ďalej.

„Tak teda dobre, Auri..., eh, Hegel. Povedzme, že máte pravdu. Nemôžeme však čakať, kým nám psychiater toho šialenca vysvetlí, že jeho pacient dnes ráno iba zabudol užiť tabletky na schizofréniu.“

„Nie je schizofrenik. A netreba ani zasahovať.“

Struck sa nahnevane zasmial.

„A čo teda?“

„Presuňte svoje jednotky.“

„Mám ich presunúť? Zbláznili ste sa? Máme sa stiahnuť alebo čo?“

„Nie, to nie je potrebné. Stačí, ak premiestnite všetkých mužov a vozidlá o dvadsať metrov doprava.“

Struckovi zamrzol úsmev na tvári.

„Dvadsať metrov doprava? Vy ste niečo pili?“

„Jednoducho urobte, o čo vás prosím. Stoja na nesprávnej strane.“

Struck by naňho zízal zrejme rovnako šokovane, aj keby mu Hegel navrhol, aby zaútočili na dom juhoafrického arcibiskupa a držiteľa Nobelovej ceny za mier Desmonda Tuta.

„Už ste sa tu poobzerali, Hegel? Celý roh je otvorený a zo všetkých strán viditeľný. Vďaka rozsiahlemu trávniku v predzáhradke dovidí ten chlap z obývačky až na televíznu vežu. Nemôžeme sa skryť. A vôbec, prečo by sme to mali robiť?“

„Sám ste predsa povedali, že nemôžeme strácať čas.“ Hegel

zostal pokojný a jeho hlas znel povzbudivo. „Dôverujte mi, prosím, a presuňte všetky svoje taktické jednotky vrátane tohto vozidla čo najviac doprava od nás. Dôvod vám vysvetlím neskôr.“

„Kedy?“

Hegel si zapol bundu a pristúpil k dverám zásahového vozidla.

„Keď odtiaľ dostanem deti.“

2. kapitola

Jedným z Hegelových privilégií bolo, že jeho nadriadení mu pri podobných zásahoch udeľovali osobitné právomoci. Jeho priekopnícke úspechy, najmä pri samovražedných a rukojemníckych zásahoch, síce nepremenili počiatočnú nedôveru kolegov voči *odborníkovi na hlasovú expertízu* na obdiv, ale vyústili minimálne do profesionálneho uznania. Vážil si ho dokonca aj Struck, aj keď sa momentálne nachádzal vo výnimočnom mentálnom i hormonálnom stave, ktorý mu v prípade núdze umožňuje okamžite vtrhnúť do domu a podstúpiť život ohrozujúce riziká. Struck však nebol nijaký zaslepený kovboj, a hoci považoval Hegelove metódy riešenia prípadov za nanajvyš podozrivé, v konečnom dôsledku mu nestál v ceste.

Po konzultácii s koordinátormi zásahu na dispečingu napokon Hegelovej žiadosti vyhovel, a keď všetky vozidlá posunuli o niekoľko metrov nabok, forenzný analytik sa priblížil od cesty k rodinnému domu. Vchod bol trochu bokom na pravej strane.

Našťastie.

Na počudovanie komanda, ktoré Hegela pozorovalo z dostatočnej vzdialenosti, sa ani nesnažil byť nenápadný. Nezrýchľil krok, neprikrčil sa ani sa nezakrádal poza kríky pri susednom plote. Naopak, k preskleným dverám kráčal so vztýčenou hlavou.

Na hlinenej tabuľke vedľa zvončeka stálo *Rodina Herzogová*. Podľa dievčenského písma ju pravdepodobne vyrobila malá Jana v škôlke. Dvere boli podľa očakávania zatvorené. To však nebol problém, pretože rodičia rukojemníkov mu dali kľúč.

Strčil rezervný kľúč do zámky a dával pritom pozor, aby ne-

narobil hluk. Stačilo iba štvrt' otáčky a dvere sa otvorili. Aj s tým Hegel počítal.

Ten chlap čelí enormnému psychickému vypätiu. Je zmätený a vystrašený. Neuvažuje racionálne, a preto nezamkol dvere úplne.

Hegel vošiel do chodby, kde voňali koža a sprej na nohy. Prešiel okolo pootvorenej skrinky na topánky a vrhol rýchly pohľad na schody. Na stenách viseli obrazy z IKEY, na schodoch sa povalovali hračky a na poschodí stál preplnený kôš na bielizeň.

Klasický chaos štvorčlennej rodiny, ktorá nečaká návštevu.

Hegel sa presvedčil, že v otvorenej kuchyni nie je nikto, a tápavo kráčal doľava k vchodu do obývačky. Podlaha bola pokrytá sivými obkladačkami, na Hegelov vkus príliš tmavými, ale ukázalo sa, že sú skutočným darom z nebies. Podrážky jeho tenisiek na nich totiž nevydávali takmer nijaký zvuk. Hegel zadržal dych a nazrel do obývačky slúžiacej zároveň ako jedáleň. Napriek obmedzenému zornému poľu pochopil situáciu jediným pohľadom – trasúce sa deti sedeli v tesnom objatí na koženkovej sedačke s hlavami pritlačenými k sebe. Očividne dlho plakali a sú úplne vyčerpané. Bokom od nich stál únosca, v spustenej ruke držal nôž a meravo zísal na zatiahnuté okno. Mal na sebe kombinézu s nápisom GASAG a vlasy mu stáli ako po zásahu elektrickým prúdom. Hegel vošiel do obývačky bez toho, aby si ho niekto všimol. Až keď bol dva kroky od muža, čo prišiel odpočítať plyn, dievča zdvihlo zrak. Pery jej vytvarovali prekvapené O, ale našťastie zareagovalo na Hegelovo znamenie, aby zostalo ticho.

S prstom na perách urobil ďalší krok a sprava sa šikmo priblížil k páchatelovi. Keď mal muža na dosah, čo najopatrnejšie vystrel ruku a potľapkal ho po ľavom pleci. Ako sa dalo čakať, chlap sa zvrtol doľava a proti smeru hodinových ručičiek sa otočil k Hegelovi. Ten sa ako školák, čo si chce vystreliť zo spolužiaka, posunul zakaždým o krok doprava.

„Čo tooo...?“

Keď sa Hegel prvý raz pozrel mužovi do tváre, na celom tele mu naskočila husia koža. Hoci nečakal nič iné, pohľad na ohavnú tvár rozdelenú na dve časti zapôsobil aj na skúseného forenzného analytika. Páchateľ vyzeral, akoby mu polovicu tváre umŕtivil sám doktor Frankenstein. Hýbal iba jedným okom, druhé ochabnuto ovisalo v očnej dutine, a kým jeden kútik úst bol napnutý, z druhého mu nekontrolovateľne kvapkali na podlahu sliny.

„Kde stee?“ jačal muž.

Hegel urobil ďalší krok doprava a rýchlo naznačil deťom, aby vstali z pohovky. Vo chvíli, keď chceli prelaknutí súrodenci poslúchnuť jeho príkaz, sa muž obrátil ich smerom. Hegel si duchapritomne odopol hodinky a s rachotom ich hodil do protiahlého ľavého rohu obývačky. Páchateľ uháňal doprava – najprv hlava, potom celé telo.

Teraz alebo nikdy!

Hegel sa vrhol k deťom, chytil ich malé ruky a ťahal ich za sebou, až kým sa nedostali k zadnému vchodu.

„Vy príšeryyyy...“ doliehal z diaľky mužov rev.

Deti rýchlo utekali do malej záhrady, kde už čakal Struck so svojimi mužmi. Zbraňami mierili na dvere, ale nikto sa v nich neobjavil.

Ten chlap sa už za nikým nerozbehne!

„Ste v poriadku?“ Struck chytil Hegela za plece a pozrel sa mu do očí.

Policajtká okamžite odviedla rozrušené deti do bezpečia. Naspať k rodičom, ktorí ich naradostene vyobjímajú.

„Všetko je v poriadku. Som rád, že som zase raz mohol niekoho zachrániť.“ Hegel sa obzrel za deťmi.

„Čo mi viete povedať o páchatelovi?“ Struck nespustil oči zo zadných dverí.

„Je ozbrojený, ale nie je nebezpečný.“

„Ako ste na to prišli?“

Hegel si vzdychol.

„Teraz nemám čas na vysvetľovanie. Jednoducho choďte dovnútra, odzbrojte ho a zavolajte záchranku.“

„Záchranku? Veď ste povedali, že je neškodný.“

„Musíme informovať kliniku Vivantes, že budeme okamžite potrebovať resuscitačnú miestnosť. V opačnom prípade dnes predsa len niekto zomrie.“